

Tourist Season

Brynne Weaver

Tourist Season

De Season of Carnage-trilogie

Vertaald door Olga Hoekstra

ISBN 978-90-492-1132-5

ISBN 978-94-023-2971-1 (e-book)

ISBN 978-90-492-1290-2 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Tourist Season*

Vertaling: Olga Hoekstra

Omslagontwerp: Jim Tierney, bewerkt door Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Jim Tierney

Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

© 2025 Brynne Weaver

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Inhoud en triggerwaarschuwingen

Hoezeer *Tourist Season* ook een duistere romantische comedy is, die je hopelijk door alle waanzin heen aan het lachen zal maken, het is en blijft een dark romance! Het lezen ervan is op je eigen verantwoordelijkheid.

- Houtversnipperaars
- Creatief gebruik van vogelhuisjes
- Oogballen en dit keer ook oogkassen. Bah. Ik weet het. Als je me al een tijdje volgt, denk ik dat we ervan uit kunnen gaan dat we ons hier ogenschijnlijk (grapje) voorlopig wel bij hebben neergelegd
- Gazonbeluchters
- Scrapbooking, maar dan met een moorddadig tintje
- Tuinieren, maar dan ook met een moorddadig tintje
- Stalking en voyeurisme
- Inbraak, inclusief diefstal
- Verwijzingen naar lichamelijke en geestelijke marteling
- Verdrinking
- Hamburgers. HET SPIJT ME. Ik dacht niet dat het zou gaan gebeuren en toen... gebeurde het toch ineens
- Vogels die wel van een mensenhapje houden
- Botsingen
- Een veelvoud aan wapens, inclusief bijlen, messen,

- pistolen, naalden, kettingzagen, wurgpalen en drie-
gatenponstangen
- Vloekwoorden en grof taalgebruik
  - Touwen gebruikt als moordwapen
  - Touwen, maar dan voor meer sexy gebruik
  - Medische scènes en details, inclusief eerste hulp, reanimatie, ziekenhuizen en revalidatie
  - Expliciete seksscènes waaronder BDSM, inclusief kinks met dominantie en brutaal-onderdanigheid (brat/brat tamer), impact play, ruwe seks, seksspeeltjes, pain play en een milde vorm van knife play
  - Dit verhaal is een verhaal over twee seriemoordenaars die verliefd worden op elkaar, dus verwacht veel moord en chaos.

Hoewel normaal gesproken mijn inhoudswaarschuwingen op zeer luchtige toon geschreven worden, neem ik deze waarschuwing erg serieus: een oudere geliefde met milde, cognitieve achteruitgang (MCI) en lijdend aan de ziekte van Alzheimer (in een nog vroeg stadium). Ook worden de zorgtaken van mantelzorgers beschreven en de uitdagingen waarmee zij te maken krijgen.

Als iemand die meerdere familieleden is verloren aan de ziekte van Alzheimer en die meer dan tien jaar heeft gewerkt in het onderzoeksveld naar de ziekte, ben ik me zeer bewust van de emotionele onrust die gepaard gaat met het verliezen van iemands persoonlijkheid als diegene leidt aan een vorm van dementie.

Ik weet hoe moeilijk het is om mantelzorger te zijn voor iemand met MCI/ziekte van Alzheimer. Hoewel ik erop hoop dat ik in mijn schrijven de prachtige complexiteit van dit oudere personage kan laten zien, van zijn angst en verwarring tot zijn humor en zijn veerkracht, weet alsjeblieft ook dat sommige lezers deze verkenning van geheugenverlies als trigger kunnen ervaren. Hieronder wat meer informatie die je wellicht handig vindt:

Milde cognitieve achteruitgang (MCI – Mild Cognitive Impair-

ment) – subtiele schommelingen in het geheugen en in het denkvermogen die mogelijkwijs het begin van een andere vorm van dementie, zoals de ziekte van Alzheimer, aanduiden. Een andere term die hiervoor wordt gebruikt, is: de vroege fase van de ziekte van Alzheimer.

De ziekte van Alzheimer – een neurologische aandoening, een progressieve vorm van dementie. Iemand met alzheimer krijgt eerst problemen met het geheugen. Naarmate de ziekte erger wordt, krijgt iemand steeds meer moeite met dagelijkse handelingen. Ook kan iemands persoonlijkheid onder invloed van de ziekte veranderen. Onder invloed van de ziekte kunnen er mentale problemen optreden. Mensen die aan de ziekte van Alzheimer lijden, kunnen paranoïde worden, depressief en/of hallucinaties krijgen. Ook kunnen ze rusteloosheid ervaren. Er zijn nog veel meer symptomen die hier niet worden opgenoemd.

De ziekte van Alzheimer wordt opgedeeld in de vroege fase, de middenfase en de laatste fase. Hoewel dit niet expliciet wordt vermeld in dit verhaal, en het een en ander wordt bemoeilijkt door andere medische aandoeningen, vertoont het personage in dit boek symptomen die passen bij de vroege fase tot de middenfase van de ziekte van Alzheimer.

Dementie – de verzamelnaam voor een groot aantal hersenziektes, het zijn bepaalde neurologische aandoeningen waarbij minimaal twee typen hersenfuncties zijn aangetast. Milde cognitieve achteruitgang en de ziekte van Alzheimer vallen onder dementie.

Een deel van de royalty's verdiend met de verkoop van deze serie zal gedoneerd worden aan de Alzheimer's Association (Amerika) en de Alzheimer Society of Canada.

Toen ik deze serie aankondigde, vroegen velen van jullie:

‘Ga je nog etenswaren voor ons bederven?’

en ‘Komen er ook oogballen in voor?’

Jullie zijn echt fenomenaal en ik hou van jullie.

Deze is voor jullie.

En... JAZEKER!

Playlist en inhoudsopgave

SCAN EEN QR-CODE OM TE LUISTEREN

Apple Music

Spotify

1: Erosie

‘You Don’t Own Me,’ Lesley Gore

‘Angry Too,’ Lola Blanc

‘Man’s World,’ MARINA

2: Anker

‘In My Room,’ The Beach Boys

‘Something to Believe In,’ Young the Giant

‘Wicked Love,’ Naomi August

3: Azimuth

‘Regulars,’ Allie X

‘Table for One,’ AWOLNATION (feat. Elohim)

4: Afwijking

‘UNFORGIVEN,’ LE SSERAFIM (feat. Nile Rodgers)

‘Serial Killer,’ Slayyyter

5: Helikopterview

‘DieDieDie,’ Erin McCarley

‘CAN YOU SEE ME?’ Rezz

6: In de vuurlinie

‘eat your heart out,’ CRAY

‘Simon Says,’ Allie X

‘Blue,’ Madison Beer

7: Sporen

‘Thanks for Calling,’ SONOIO

‘Hate You,’ Poylow & BAUWZ (feat. Nito-Onna)

‘Granite,’ Sleep Token

8: Afdaling

‘Minutes,’ SONOIO

‘I Don’t Even Care About You,’ MISSIO

‘MILK OF THE SIREN,’ Melanie Martinez

9: Schatten

‘Clone,’ Metric

‘Love Cemetery,’ CRAY

10: Opgraven

‘River Queen,’ Sara Jackson-Holman

‘Love and War,’ Fleurie

11: Avast

‘I’m Fine,’ William Black (feat. Nevve)
‘Panoramic View,’ AWOLNATION

12: Afwijking

‘Down on Love,’ Cannons
‘Nightmares,’ Ellise
‘Daylight,’ Joji & Diplo

13: Op drift

‘Too Late, All Gone,’ How to Destroy Angels
‘I’m a Ruin,’ MARINA
‘Hallucinate,’ William Black (feat. Nevve)

14: Mistig

‘15 MINUTES,’ Madison Beer
‘Numb,’ Kiiara (feat. DeathbyRomy & PVRIS)
‘Think Twice,’ SMNM

15: Harpoen

‘Sloth (I Feel It Too Much),’ Erin McCarley
‘The Sun,’ The Naked and Famous

16: In het duister tasten

‘Help I’m Alive,’ Metric
‘Backbone,’ DROELOE (feat. Nevve)
‘Self Destruct,’ Slayyyter (feat. Wuki)

17: Doorgronden

‘Obsessed,’ Sophie Powers (feat. Ashley Sienna)
‘Monster Hospital,’ Metric
‘Chokehold,’ Sleep Token

18: Sleptouw

‘Bipolar,’ Kiiara

‘Suspirium,’ Thom Yorke

‘I’d Be Lying,’ Greg Laswell

19: Ballast

‘Remedy,’ William Black (feat. Annie Schindel)

‘Hard to Forget,’ Jane XØ

‘FEEL,’ Beneld & BURY

20: Gespleten

‘This Is What It Feels Like,’ BANKS

‘Gloe,’ Kiiara

‘Kiss Me,’ Empress Of (feat. Rina Sawayama)

21: In de wind

‘Problem Me,’ Modwheelmood

‘Analyse,’ Thom Yorke

22: Storm

‘Diet Pepsi,’ Addison Rae

‘Bridged by a Lightwave,’ deadmau5 & Kiesza (Radio Edit)

‘Spitting Off the Edge of the World,’ Yeah Yeah Yeahs

(feat. Perfume Genius)

23: Peilloze diepte

‘dream wrld,’ daniel.mp3 & ZAMARO

‘Drag Me Under,’ Sleep Token

‘Bottom of the Deep Blue Sea,’ MISSIO

24: Lijkwades

'TOO GOOD,' Troye Sivan

'Sugar,' Sleep Token

'Odyssey,' Fleurie

'Freight Train,' Sara Jackson-Holman

25: Vuile grond

'Sanctuary,' Joji

'Renegade,' Belle Sisoski

'Your Ghost,' Greg Laswell

26: Woeste storm

'chaotic,' Tate McRae

'Out of the Blue,' Fleurie

'Black Swan,' Thom Yorke

27: Rukwind

'Expectations,' Sir Sly

'Vitamin D,' SONOIO

28: Herleidingsvlak

'Pain & Pleasure,' Black Atlass

'Atlantic,' Sleep Token

'Left,' SONOIO

Epiloog

'Bear's Vision of St. Agnes,' mewwithoutYou

1

Erosie

Harper

Ik weet zeker dat niemand op vakantie gaat met de verwachting dat hij in stukken wordt gehakt, om vervolgens door de hakselaar gehaald te worden, maar sommige toeristen zijn gewoon klootzakken. Die verdienen hun lot. Zoals die kerel van vorig jaar in de Buoy and Beacon Pub, die Selma Dayton in een hoekje bij de toiletten klemzette. Ik was erbij. Ik hoorde haar nee zeggen. Toen ik bij de bar vandaan kwam en de hoek omsloeg, probeerde hij haar te zoenen en zijn hand onder haar shirt te schuiven. Smeerlap.

In de hakselaar ermee.

Of die gast die zo dronken en high was dat hij dwars door het hek bij Dale Lindens boerderij reed en vervolgens Dales paarden achterna joeg, dwars door het weiland heen. Die raakten natuurlijk helemaal in paniek. Eentje viel en brak zijn been. Dale moest het dier laten inslapen. Hij belde de politie, maar sheriff Yates was te lui om meer te doen dan een proces-verbaal in te vullen. Zoals gewoonlijk.

Ook in de hakselaar.

Of die kerel wiens afgehakte hand ik nu vastheb. Meneer Bryce Mahoney. Ik zag hem bij de Carnage County Grocery, waar hij probeerde onder de rokken van vrouwen foto's te maken. Toen ik zijn portemonnee jatte en hem daarna opzocht, zag ik dat ze hem al eerder betrapt hadden en dat hij al in twee andere staten voor

hetzelfde misdrijf was aangeklaagd. En toch was hij hier, wandelde in Carnage rond alsof hij er verdomme de baas was, en deed amper de moeite om te verbergen dat hij hier dezelfde shit opnieuw aan het uithalen was.

Absoluut de hakselaar.

Ik neurie in mezelf terwijl ik zijn handpalm bestudeer. De huid is bleek, alsof het een wassen kopie is van zijn echte hand. Hij is koud. Zwaarder dan ik verwachtte, zeker met zulke stompjes van vingers. Ik draai de afgehakte hand om en volg met mijn vinger het netwerk van aderen dat over de botten heen is geweven. Amper een paar uur geleden zat dat nog vol leven. Hij kende het patroon. Hij zou me waarschijnlijk wel kunnen vertellen hoe hij aan dat gekartelde littekentje op zijn ene knokkel is gekomen. Ik weet zeker dat hij wel een of ander verhaal had over waardoor het uiteindelijk kwam dat hij gehecht moest worden en hoe diezelfde hechtingen zijn huid uiteindelijk hadden gemarkeerd met plukjes littekenweefsel. Misschien zou ik me schuldig moeten voelen dat ik die herinneringen nu van hem af heb genomen.

‘Maar dat doe ik niet,’ zeg ik en ik gooi zijn hand in de trechter van de blauwe hakselaar. Koekiemonster heeft zich als mijn trouwe gereedschap al door twaalf toeristen heen gewerkt, inclusief door meneer Mahoney. En hij is onverzadigbaar. Net als ik dat ben.

Het geluid van de hakselaar zakt een paar octaven terwijl het apparaat zich door vlees en bot vreet en de stukjes op het lapje grond uitspuugt dat ik naast het bloembed heb voorbereid.

Misschien zou ik ooit wel iets van wroeging hebben gevoeld, maar die persoon heb ik achter me gelaten toen ik vier jaar geleden arriveerde in Cape Carnage. Toen ik een nieuw leven begon. Toen ik beloofde om mijn verleden verborgen te houden en dit heiligdom aan geheimen te beschermen.

En ik ben niet van plan om zo iemand als Bryce fucking Mahoney mijn stadje te laten verpesten.

Ik werp een blik over mijn tuin. We zitten in die tussenperiode van het jaar. De lente is voorbij maar het is ook nog niet echt zo-

mer. Alleen de narcissen, de tulpen en de sneeuwkllokjes bloeien. Toch beginnen de toeristen al te komen. Ze lenen vissersbootjes en huren de benodigde uitrusting en boeken tours zodat ze de gezonken HMS Carnage, de boot waaraan ons stadje zijn naam dankt, en de andere wrakken die verstopt liggen langs de rotsachtige kust, kunnen bezoeken. Ze gaan naar het museum. Ze struinen door het kunstzinnige, eigenzinnige en schilderachtige stadscentrum. Ze beklimmen de honderdtweënvijftig treden van de Cape Carnagevuurtoren. Ze bezoeken de lokale distilleerderijen en wijngaarden om de whiskeys en wijnen te proeven.

Dit mag dan een gekke plek zijn, en soms is het hier zelfs enigszins macaber. Maar voor mij is dit het paradijs.

Ons kleine stadje telt slechts een paar duizend permanente inwoners, mij daarbij gerekend. Op het hoogtepunt van het toeristenseizoen, met tegen het einde van de zomer het Taste of Terrorfoodfestival, zullen we zwaar in de minderheid zijn. En ik snap het wel, echt. Met een naam als ‘Cape Carnage’, hetgeen zich vrij laat vertalen als Kaap Bloedbad, is het logisch dat de stad die aparte naam en ongewone geschiedenis wil gebruiken om op toeristen in te zetten. Die korte, kostbare zomermaanden zullen ons tot ver in de winter onderhouden. Dat is de periode waarin niemand hierheen komt. En dus neem ik mijn aandeel in het prachtig houden van deze stad enorm serieus. Net zoals ik doe met mijn rol om de stad te beschermen.

Ik richt mijn aandacht weer op de bloederige plastic tas op de grond bij mijn voeten. Ik heb het beste voor het laatst bewaard... Het onderbeen van Bryce Mahoney. Op de wassen huid onder de dikke laag beenhaar prijkt een goedkope tatoeage van een forel. Gewoon een enkel plaatje van een afgrijselijke vis, waaronder een litteken verstopt zit. Ik trek mijn neus op en duw zijn been dan in de hakselaar, mezelf voorbereidend op het diep serene gevoel dat onvermijdelijk over me heen zal vallen terwijl elke laatste centimeter bot en vlees opgeslokt wordt door het hakapparaat.

Maar dat gebeurt dus niet.

De hakselaar kraakt en piept. Mijn handen vliegen naar mijn hoofd om mijn oren te bedekken. De geur van brandend rubber dringt mijn neusgaten binnen. Het is een aanval op mijn zintuigen. Het is allemaal oorverdovend, scherp en verwarrend. Het duurt net iets te lang voor dat het kwartje valt dat ik in actie moet komen. Ik druk op de stopknop die op het spatbord van de trekker zit om de beweging in de aftakas te stoppen, maar dat lukt me niet snel genoeg. Er klinkt een knal die mijn oren doet piepen.

Ik zet de motor van de trekker uit en staar in shock naar de hakselaar. ‘Jezus, Koekie. Wat is dit in fucking vredesnaam?’ sis ik.

De adem stokt in mijn longen. Ik staar naar Koekiemonster alsof hij me persoonlijk heeft beledigd. Als ik uiteindelijk de hakselaar openmaak om bij de messen te komen, zie ik dat het probleem helemaal niet bij de hakselaar ligt. Het probleem is die verdomde Bryce, die me vanuit het hiernamaals de loef afsteekt. Ik trek zijn verminkte been uit de machine. Het bot is versplinterd, de helft ervan is weg. De andere helft zit met chirurgische schroeven vast aan een titanium plaat. Er is nog een stuk van de staart van de forel te zien op de verder kapotgereten huid. Ik heb duidelijk het litteken onder de zwart, grijs en groen gekleurde tatoeage onderschat. Het is nooit bij me opgekomen dat die klootzak wellicht een metalen plaat onder die verdomd lelijke forel had zitten en ik weet nu al dat deze stomme vergissing tot aan het einde der dagen aan mijn kop zal blijven knagen.

Ik laat het been met een diepe, vermoeide zucht op de plastic zak vallen. ‘Eikel.’

Voordat ik te veel tijd besteed aan me inbeelden hoe Bryce me vanuit de hel uitlacht, sleep ik mezelf naar het schuurtje om een paar vervangende bouten en mijn gereedschap op te halen. Het kost me bijna een half uur om de kapotte onderdelen te verwijderen en ze te vervangen. De messen zijn beschadigd, maar ze doen het voorlopig nog prima. Ik gebruik mijn hakbijl om de botten van Bryce net boven de titanium plaat door te hakken en verwijder het vlees van het bot, om vervolgens de motor weer aan te slingeren en

de rest van het been in de hakselaar te gooien. Dit keer gaat alles volgens plan. Toch ben ik nog altijd ontdaan door de catastrofe van een ernstig kapotte Koekiemonster die zich bijna had voltrokken om met een enigszins tevreden gevoel toe te kunnen kijken hoe de laatste restanten van het lichaam van Bryce Mahoney over het worteldoek spetteren.

Wanneer er niets meer uit de gekromde slurf wordt gespuugd, zet ik het apparaat uit. Als ik neerkniel naast de hoop vermalen resten, trekt een bekend kauw-kauw-geluid mijn aandacht naar de boom naast het tuinhek. Ik werp een blik op de zwarte schaduw die verstopt zit tussen de takken.

‘Mjam, mjam, mjam. Geef me eten,’ eist de raaf.

‘Even wachten,’ zeg ik, maar de raaf blijft maar kauwen en zijn verzoek herhalen. Zijn stem is een bijna perfecte kopie van de mijne. Als je een verweesde raaf met de hand grootbrengt, blijkt dat je ze met een stukje vers vlees als beloning ongelooflijk makkelijk kunt leren praten. Het enige nadeel is dat ze heel volhardend zijn als ze iets zien wat ze willen hebben. ‘Je weet dat het eraan komt. Rustig een beetje, voordat je alle zeemeeuwen aantrekt.’

Met mijn handschoen schep ik een beetje van de restanten op en breng die naar het vogelhuisje, een zwart podium met gotische pilaren die een puntdak omhooghouden. Het huisje is speciaal gemaakt voor Morpheus, die van de stenen tuinmuur naar beneden springt en mijn bewegingen nauwlettend in de gaten houdt. Zijn veren, die inktzwart zijn met indigoblauwe en diep bosgroene tinten, glinsteren.

Ik leg het gemalen vlees en de botten neer op de bodem. Ik heb amper twee stappen achteruitgezet als Morpheus al op het vogelhuisje landt en zijn snavel in de drek steekt. Het heeft iets symbolisch. Een ellendig figuur die als voeding dient voor een wild dier. Er zit iets in de manier waarop die keten zich sluit wat me een moment van vrede bezorgt.

Ik draai me terug naar de massa die ooit Bryce Mahoney was en pak mijn schep, die naast het worteldoek staat. Schep voor

schep werk ik de brij en het versplinterde bot in de gaten die ik in het worteldoek en het bloembed heb gemaakt om telkens even stil te staan en stekjes te planten van bloemen die er nog niet klaar voor zijn om te bloeien. Rododendrons. Irisen. Dahlia's. Lelies. Het duurt niet lang voordat het lichaam verdwenen is, begraven tussen de jonge plantjes. Het zal de planten voeden, net zoals het Morpheus van voedsel heeft voorzien. Net zoals het iets in mij van voedsel voorziet, een honger die met elk passerend seizoen groter wordt. Het is iets wat nooit lang verzadigd blijft.

Ik ruim mijn rotzooi op. Berg mijn gereedschap weg. Spuit de hakselaar schoon met *Piss-Off!*, waarvan ik maar aanneem dat het ook voor bloed werkt, aangezien het bleekvlekken achterliet op mijn tuinmeubilair toen ik het gebruikte om de kattenpis van Doug, de buurtwerfkat, weg te krijgen. Ik neem het laatste stuk van Bryce' bot mee mijn huisje in, wikkel het in aluminiumfolie en leg het in de keuken. Dan ga ik naar boven. Pas als de douche aanstaat en het water opwarmt, krijg ik de kans om mezelf eens goed te bekijken. Er zitten vegen bloed en modder op mijn gezicht. Er zitten stukjes Bryce in mijn haar, glinsterend tussen de donkere strengen. Ik zie eruit als een wilde, vergelijkbaar met de dag toen ik hier aankwam, weg uit dat gruwelhuis waar de gieren me vanuit de boom in de gaten hielden. Ik had een wilde blik in mijn ogen en een gebroken hart. Ik heb nu misschien wat meer mijn plek gevonden dan toen, word wat minder achtervolgd door angsten en rauw verdriet, maar er is nog altijd iets onbesuisds te bespeuren in mijn spiegelbeeld. Alsof ik elk moment op de vlucht zou kunnen slaan en zonder ooit nog om te kijken naar de uiteinden van de wereld zou kunnen rennen.

Maar ik ben vastberaden om dat niet te doen. Dit is mijn veilige plek. Dat ik op Cape Carnage stuitte, nadat ik zonder resultaat probeerde weg te komen van mijn verdriet, voelde alsof ik een magische doorgang naar een ander land had ontdekt. Een plek waar ik kon worden wie ik maar wilde zijn. Misschien was het niet zo zeer een frisse start, maar het kwam wel het dichtst bij

iets wat erop leek. Nu voelt het als mijn thuis. En ze hebben me hier nodig.

Ik buig me dichterbij de spiegel, tot mijn adem tegen het glas wasemt. Ik duw mijn pony naar achteren, weg van de witte huid van mijn voorhoofd. Er is een dun streepje van licht haar te zien voordat de kleur overgaat in een bruin dat zo donker is, dat het bijna zwart is. Blonde uitgroei. Soms voelt het alsof mijn lichaam vecht tegen wie ik heb besloten te worden.

Kauwend op mijn onderlip richt ik mijn aandacht op mijn telefoon, die op de wastafel ligt. Ik log in op mijn fake account op de afgeschermdede berichtenpagina van Onontgonnen Waarheden, de online groep van amateurspeurders die ik zo af en toe nog in de gaten houd. Deze specifieke groep was het meest actief bezig om me op te sporen nadat ik net was verdwenen, en zelfs nu drijft mijn naam nog zo af en toe naar boven op hun website. Ik open de algemene pagina waar de belangrijkste chats op verschijnen en scroll langs de meest recente berichten. Er wordt gesproken over een cold case in de staat Washington. Verderop gaat het over een seriemoordenaar die in Louisiana zelf was vermoord. Een paar chats over vermiste personen. Ik vind verder niets specifiek of zorgwekkends in de stroom van recente berichten. Zeker niet iets wat gaat over mijn *fucked-up* verleden. Zelfs verhalen zoals de mijne vervagen na verloop van tijd gewoon. Het is gemakkelijker om te verdwijnen als je geen familie meer hebt om de herinnering aan je levend te houden.

Met een zucht van opluchting noteer ik in mijn telefoon dat ik meer haarverf moet inslaan. Dan leg ik mijn mobiel neer en stap onder de douche.

Het is net na twaalf als ik mijn huisje aan de zuidelijke rand van het uitgestrekte landgoed verlaat. Met Bryce' verminkte bot in mijn tas ga ik in de richting van Lancaster Manor, een imposant stenen gebouw dat een schaduw van generationele rijkdom over heel Cape Carnage werpt. Nog intimiderender dan het landgoed is

de man die erin woont. Mijn meest favoriete persoon van de stad. Mijn beste vriend. Ik ben een van de twee mensen die gewoon zijn huis binnen kunnen wandelen.

Als ik binnenkom en de hal in loop, is er niets of niemand om me te begroeten. Ik voel lichtjes de angst prikkelen onder mijn huid. Normaal gesproken hangt hier ruis van continu gekwetter, dat de sobere stenen ruimte lijkt te verwarmen. Klassieke muziek, geluid afkomstig van oude films, of Arthur zelf die laag brommend in zichzelf praat. Zelden is het volledig stil.

‘Arthur...?’ roep ik als ik de woonkamer binnenstap. Er volgt geen antwoord. Fronsend loop ik verder in de richting van de bibliotheek, waar hij het grootste deel van zijn tijd lezend naast de open haard doorbrengt, zelfs als het warm weer is. ‘Arthur... Ik kom om lunch voor je te maken...’

Ik sta net in de gang die naar de keuken leidt wanneer Arthur vanachter een standbeeld vandaan springt, een mes tussen zijn tanden geklemd. En dat is een hele prestatie voor een tachtigjarige met een rollator.

‘Jezus fucking christus, Arthur!’

Hij zoekt zijn balans en dan pakt hij het handvat van het mes vast om ermee als een wapen mijn kant uit te zwaaien. ‘Wie ben jij?’

‘Ik ben het, Harper.’

Hij rolt zijn rollator een stap dichterbij me toe en draait dreigend met het mes. ‘Als je hier bent om van me te stelen, snijd ik je open –’

‘Ik ben hier niet om van je te stelen. Ik ben Harper. Die je tuin doet. Ik woon in het huisje.’ Er glijdt een verwarde uitdrukking over Arthurs verweerde gelaat als hij hoort wat ik tegen hem zeg. ‘Ik kom hier om lunch voor je te maken. Dat doe ik elke dag.’

‘Lunch...?’

‘Wat dacht je van je favoriete broodje? Pastrami op een roggenbroodje. Heb je trek?’

Arthur knippert. Zijn dikke witte wenkbrauwen gaan omhoog en de mist lijkt net genoeg op te trekken dat hij het mes laat zakken.

Er brokkelt een klein stukje van mijn hart mee naar beneden. Ik steek mijn hand uit en hij staart ernaar alsof hij de geheimen probeert te ontrafelen die schuilgaan achter de groeven in mijn huid.

‘Harper,’ zegt hij uiteindelijk en hij legt het handvat van het mes in mijn uitgestrekte palm. ‘Natuurlijk. Ik dacht dat je een dief was.’ Als ik vertwijfeld een wenkbrauw optrek, vernauwt hij zijn blik. ‘Iemand komt het huis binnen en steelt dan van me.’

Ik probeer de uitdrukking op mijn gezicht zo neutraal mogelijk te houden terwijl ik zijn arm vastpak en hem in de richting van de keuken draai. ‘Waarom denk je dat?’

‘Mijn schoenen zijn weg.’

‘Iemand heeft je schoenen gestolen?’

‘Ja.’

‘Waarom...?’

‘Het zijn Stefano Riccis,’ bromt hij alsof ik moet weten wat dat betekent.

‘En iemand zou die willen meenemen omdat...?’

‘Omdat ze van Stefano Riccis zijn,’ zegt hij en hij rolt met zijn ogen alsof ik ’s werelds grootste lastpost ben. ‘Ze zijn subliem.’

‘Oké,’ reageer ik als we de keuken binnenlopen en ik hem naar de ontbijttafel breng. Als hij zit, leg ik mijn tas op het marmeren kookeiland en was vervolgens mijn handen. ‘Dus iemand heeft je sublieme oudemannenschoenen gejat. Ik kan straks wel even zoeken, in het uitzonderlijke geval dat iemand hier toch niet heeft ingebroken om je prachtige schoenen mee te nemen. Gewoon, mocht je ze toch ergens anders hebben neergezet dan dat je denkt. Wat nog meer?’

‘Mijn Swarovski Signum-suikerschaaltje.’

Ik kijk hem aan, knipperend met mijn ogen. ‘Een suikerschaaltje. Iemand heeft je suikerschaaltje gestolen.’

‘Het is een waardevol kunstwerkje.’

‘Hebben we het dan over Pauly’s Pawn Shop-waardevol of internationale zwarte suikerschaal-markt-waardevol?’

Arthur kijkt me met een vuile blik aan, maar ik weet hoe erg

hij ervan geniet om een beetje geplaagd te worden. Dat is de reden waarom we überhaupt vrienden zijn geworden.

Toen ik vier jaar geleden naar Carnage kwam, had ik niet door dat ik me geïntimideerd moest voelen door zijn chagrijnige voorkomen en zijn aanzienlijke fortuin, en dat vond hij enorm verfrissend.

‘Pauly zou nog geen Wassily van een namaakschaaltje van de Ikea kunnen onderscheiden, ongemanierde schelm.’

‘Ik snap totaal niets van wat je net hebt gezegd.’

‘Stoelen. In hemelsnaam, Harper.’

‘Nee... Niet de Wassily-stoelen.’ Ik druk de rug van mijn hand tegen mijn voorhoofd. ‘Ik ben ontzet.’

‘Ik dacht dat je me een broodje pastrami had beloofd.’

‘Inderdaad.’ Ik maak een kleine buiging en loop dan naar de koelkast. Als ik de roestvrijstalen deur opentrek om de pastrami en provolone te vinden, stuit ik op veel meer dan alleen worst en kaas. Zonder me om te draaien zeg ik: ‘Dat superspeciale suikerschaaltje... Is dat groen?’

‘Ja. Met een Swarovski-kristal op het deksel.’

Ik til het deksel van het schaaltje dat op ooghoogte voor me op een plank in de koelkast staat en slaak een zucht. ‘Dus... zoiets als... dit?’ Met het suikerschaaltje in mijn hand draai ik me om naar Arthur.

De verraste uitdrukking in zijn blik verandert in een boos gestaar, alsof de schuld bij het schaaltje zelf ligt. ‘Ik heb dat daar niet in gezet,’ verklaart hij. En hoewel ik zou kunnen tegenwerpen dat niemand zijn huis binnendringt om zijn schoenen te stelen en zijn suikerschaaltje ergens neer te zetten waar hij het niet kan vinden, houd ik me stil. Daar bereik ik verder niets mee en ik maak hem alleen maar overstuur. Hij herinnert het zich simpelweg niet meer. Net zoals hij zich mij op een dag niet meer zal herinneren.

Hij trekt een krant naar zich toe en frunnikt aan een hoek van de pagina terwijl hij me een moment lang aankijkt. Dan laat hij zijn blik uiteindelijk zakken.

Dat deed hij eerder nooit. Frunniken aan dingen. Naar me